U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **P. T. C.**, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2017, č. j. OAM-961/ZA-ZA11-HA10-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2017, č. j. 1 Az 22/2017 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 2. 2017 žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b, zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů.

[2] Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala žalobu u Městského soudu v Praze, který žalobu jako nedůvodnou zamítl. Podle soudu z obsahu správního spisu, jakož i z rozhodnutí žalovaného, je jednoznačně patrné, že si obstaral veškeré stěžovatelkou namítané podklady a námitkami žalobkyně se vyčerpávajícím způsobem zabýval. Udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým důvodem legalizace pobytu na území České republiky, z přesně vymezených důvodů, přičemž žalobkyně ve své žádosti ani při pohovoru neuvedla skutečnosti, pro které by jí mohl žalovaný udělit azyl podle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu. Nebylo prokázáno, že by žalobkyně opustila Vietnam z důvodu, že by byla pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod a ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání politických názorů. Neuvedla ani žádné skutečnosti, na

základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by mohla být azylově relevantním způsobem pronásledována. Podle soudu nelze uzavřít, že by žalobkyni po jejím návratu hrozilo nebezpečí pronásledování z důvodu její národnosti. V rámci posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu s ohledem na nepříznivý zdravotní stav žalobkyně soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného ve věci humanitárního azylu je logické, nediskriminační a není v rozporu se zákazem libovůle. Rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 azylového zákona je věcí správního uvážení, přičemž žalovaný řádně zjistil a následně přezkoumatelným způsobem posoudil především zdravotní stav žalobkyně a rovněž úroveň zdravotnictví v zemi jejího původu. Žalovaný se rovněž dostatečným způsobem zabýval porušením mezinárodních závazků v souvislosti s tvrzeným zásahem do soukromého a rodinného života.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Namítala, že žalovaný posoudil její žádost o udělení mezinárodní ochrany zcela nedostatečně z hlediska posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany. Zjištěný skutkový stav v rámci řízení byl vykládán naprosto nesprávně v rozporu se skutečností a dochází ke zcela nesprávným závěrům.

[5] Žalovaný pochybil, jestliže jí neudělil humanitární azyl. Žalobkyně nesouhlasila zejména s hodnocením jejích zdravotních obtíží (problémy se srdcem, zvýšený krevní tlak, nedostatečné prokrvení mozku a užívá i antidepresiva), žalovaným. V zemi původu nemá bez manžela možnost dosáhnout nejenom náležité zdravotní léče, ale rovněž základních potřeb. V zemi jejího původu žije pouze její matka a tchán, navíc v pokročilém věku. Lékařská péče ve Vietnamu nedosahuje kvalit péče dostupné v ČR.

[6] Žalovaný se nezabýval ani skutečností, zda její vyhoštění nebude v rozporu s mezinárodními závazky. Stěžovatelka zde žije s manželem a dětmi a deklarovala svůj záměr sepjetí soukromého a rodinného života s územím ČR. V případě vycestování si stěžovatelka nebude schopna opatřit finanční prostředky k léčbě, což žalovaný zcela ignoroval. Nadto soud pominul námitku nepřesností a neurčitosti výroku rozhodnutí žalovaného.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na dosavadní argumentaci a ztotožnil se s právními závěry krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým

významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[9] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] V otázce posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu s ohledem na nepříznivý zdravotní stav stěžovatelky Nejvyšší správní soud poukazuje na svůj rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, z něhož plyne, že *„smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofu, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“* V rozsudku ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 52, pak zdejší soud konstatoval, že „[u]*stanovení § 14 zákona o azylu, je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je ‘případ zvláštního zřetele hodný’ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy ‘lze udělit humanitární azyl’ přestavuje správní uvážení.*“ Nejvyšší správní soud tedy pouze posuzuje, zda je rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci humanitárního azylu logické, nediskriminační a není v rozporu se zákazem libovůle (viz rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). V projednávané věci Nejvyšší správní soud ze žalobou napadeného rozhodnutí ověřil, že se žalovaný otázkou naplnění důvodů pro udělení humanitárního azylu dostatečně zabýval s ohledem na zdravotní stav stěžovatelky a rovněž celkový stav zdravotnictví v zemi jejího původu. Na základě racionálních a srozumitelných úvah však dospěl k závěru, že u stěžovatelky nejsou naplněny důvody zvláštního zřetele hodné pro to, aby jí byl humanitární azyl udělen. Tyto závěry pak přezkoumatelným způsobem potvrdil i městský soud. Zdravotní stav stěžovatelky je nepochybně nepříznivý, nedosahuje však takové intenzity, aby byl důvodem pro udělení humanitárního azylu ve smyslu výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu.

[11] Možností udělení doplňkové ochrany z důvodu ochrany soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudcích ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 - 28, č. 2836/2013 Sb. NSS, ze dne

21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010 - 62, ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010 - 57. Ve vztahu k možnému porušení mezinárodních závazků České republiky a naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany se však bez přistoupení dalších okolností bude jednat o velmi výjimečný institut. Žalovaný i městský soud se touto otázkou zabývali dostatečně, současně zohlednili komplexním způsobem zdravotní stav stěžovatelky a rovněž ekonomickou a bezpečnostní situaci na území Vietnamu. Ani Nejvyšší správní soud neshledal výjimečné důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu výše uvedené judikatury.

[12] Institut doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu už vůbec neslouží k legalizaci pobytu za situace, kdy již cizinec nemůže dosáhnout legalizace pobytu některým z institutů zákona o azylu, jak se stěžovatelka mylně domnívá.

[13] Rozhodnutí žalovaného vychází z relevantních podkladů a neobsahuje ani jiné vady, k nimž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Stejně tak rozsudek městského soudu odpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na jeho přezkoumatelnost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75; rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91).

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Všechny stěžovatelkou namítané otázky již byly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, a to bezrozporně. Soud neshledal důvod pro judikaturní odklon ani žádné zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu či aplikaci hmotného nebo procesního práva. Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a není tedy důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu